

BERKAY ASLAN

TOKİ Halkalı Güneşparkevleri
Kız İmam Hatip Lisesi

Liseler Arası Yarışma İkincisi

KIRIK BEYAZ

Yel esmez olmuş, sıcak alabildiğine bastırmişti. Madenciler kan ter içinde var gücü ile taş döverken Kemal öylece kalakaldı. Nefesi daralmış, başı dönmüştü. Elindeki kazmayı yere bıraktı. Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı, haykırmak istedi. Yapamadı, sanki birisi boğazını sıkıyordu. Sanki birileri onu bu cayır cayır yanan çukura hapsedmişti. Ter başından oluk oluk akıyordu. Dar geçitten, madenin çıkışına doğru yürümeye başladı. Birkaç seslenen oldu ama nafile. Kimseyi duymadı, akli öyle uzaklara dalmıştı ki... Son gücüyle çıkışa vardı, biraz yürüdü sonra durdu, etrafına baktı. Yel az da olsa hissettiriyordu kendini. Atletini çıkardı, gözlerini yakan alın terini sildi, sonra tekrar giyindi, yürümeye devam etti. Köye yaklaştığında etrafında karamuk ağaçlarını gördü. Köyün kadınları sepetini, kavanozunu kapmış sığağa, dikenlerden kan içinde kalan ellerine aldırış etmeden karamuk toplamaya girişmişti.

“İşiniz gücünüz yok mu bu sıcakta? Uğraştıkları işe bak” dedi kendi kendine. Biraz sonra çeşmeye vardı, su buz gibi akıyordu, yüzüne ardı ardına çarptı. Yetinmedi kafasını akan suyun altına soktu “Oh be, oh! Bedelsiz deva budur işte.” dedi. Doğruldu gözlerini kapattı, önce şakaklarında bir zonklama, devamında ise serinliği hissetti. Avuçlarını açtı, suyu kana kana içti. Sonra atletini çıkardı, ıslatıp ensesine serdi, evine doğru ilerledi. Annesini ve babasını trafik kazasında kaybetmişti. İstanbul’da akrabası olmadığından anneannesi ve dedesinin yanında kalıyordu. Kapıdan içeri girdi. Dedesi:

-Hoş geldin oğul, hayırdır ne tez bitti işin?

-Hoş bulduk dede, bugünlük öyle oldu işte, deyip geçiştirdi. İçeri girdi ellerini ayaklarını yıkadı, anneannesi mutfakta cacık yapıyordu:

-Hoş geldin yavrum. dedi sadece, dedesiyle konuşmasını duymuş olacak ki neden erken geldin diye sormadı.

-Hoş bulduk anneanne. Anneannesi, cacıktan hemen bir tabak koydu, tuzladı Kemal'e verdi. Kemal:

-Sağol anneannem, ellerine sağlık dedi. Bahçeye çıktı, bir sandalye çekip oturdu, cacığını kaşıkladıktan hemen sonra pencere önündeki mermerin üzerine bıraktı. Güneş yavaş yavaş batıyordu, uzaklara doğru seyre daldı. Düşünceleri de bir o kadar uzak ve derindi, madende olanlar da aklından çıkmıyordu tabi. Biraz daha oturdu, sonra ayağa kalktı, terliklerini giydi. Kapıdan seslendi:

-Dede ben biraz dolaşacağım. Kapıyı çekip çıktı, tozlu yoldan yukarı doğru yürüdü.

Kemal gittikten sonra anneannesi:

- Ne olacak bu çocuğun hali bey! Bir hal çaresini bulalım ne güzel üniversitesine gidecekti, okumayı da bıraktı çalışmayı da... Mektep sıralarından ayrılıp da madende çalışmak çok eziyor Kemal'imi.

Ananın gözleri dolmuştu, kelimeler boğazında düğümleniyordu. Su doldurdu bir bardak, içti. Eşi Rıza Bey'e derin derin baktı. Rıza Bey:

-Tamam, hanım tamam. Üzme kendini, daha ölmedik ya bakacağız bir hal çaresine...

Rıza Bey salona geçti, oturdu. Kızının resmini eski televizyonun üzerinden aldı okşadı, dert anlattı, sonrada çaresini bulacağından bahsetti. İki saat kadar olmuştu, Kemal daha dönmemiş, Rıza Bey ise hala resmi elinden bırakmamış öylece oturuyordu, sonra birden telefon çaldı Rıza Bey kalkıp telefonu açtı:

-Alo?

-Alo iyi akşamlar, Rıza Amca, benim Muhsin. Nasılsınız?

-Sağol! Sağol Muhsin, sen nasılsın?

-Çok şükür Rıza Amca iyiyim, bir konudan bahsetmek için aradım seni.

-Nedir?

-Benim oğlan Murat, üniversiteyi kazandı. Bir haftaya kadar

İstanbul'a gidecek, biz de düşündük taşındık Murat'la beraber gidip İstanbul'a yerleşeceğiz.

-Hadi hayırlısı bakalım.

-Asıl mevzuya gelelim, benim bakkalı biliyorsun. Neredeyse on iki sene olacak, müşterisi de eksik olmaz tabi, devretmeyi düşünüyorum da önce bir tanıdıkları yoklayayım dedim.

-Hay yaşa be Muhsin! Rıza bey sevincini gizleyememişti. "Kara kara düşünürken ne güzel de denk geldi bu tesadüf" diye düşündü. Sonra ciddi bir edayla:

-Fiyat konusunda ne düşündün?

-On altı bin Rıza Amca on altı bin, kararlısın herhalde?

-Kararlıyım ya, benden telefon bekle...

Telefonu kapattı, mutfağa geçti heyecanla:

-Hanım! Hanım! Diye seslendi.

Fatma Hanım heyecanla:

-Ne oldu, yoksa iyi bir haber mi?

-İyi haber ya, ben sana çaresini bulurum demedim mi? Merkezden Muhsin yok mu, bakkalını satıyormuş. On altı bin liraya, benden haber bekle dedim, ne talih ama!

-Çok şükür, fiyatından biraz fazla birikmişimizde var. Var değil mi?

-Var tabi olmaz mı, yirmi bin kadar olacak...

O sırada kapı çaldı. Kemal gelmişti, dedesi kapıyı açtı, içeri girdi ses etmeden odasına geçti. Üzerini değiştirip yattı, ama uyumadı, uyuyamadı sanki bir anda bütün düşünceler beynine hücum etmişti. Geçmişte ne yaptı, gelecekte ne yapacak, her şeyi düşündü.

Annesinin ve babasının ölümü, yaşadığı üzüntü, sarsıntı, geride bıraktığı okul hayatı, bir anda değişen yaşamı, arkada kalan sevdikleri... Hepsini birer birer düşündü. En sonunda on dokuz yaşına geldiğini, dedesine yük olduğunu onlara maddi manevi bir faydasının olmadığından, kendi kendine yetemediğinden yakındı... Bir ağlama geldi ki içinden, nasıl bir ağlama, fırtına gibi... Gözlerini sınıksız yumdu, yakıştıramadı kendine, sırtını duvara verip uyumaya çalıştı ama olmadı. Sabaha kadar döndü durdu, terden hamur gibi olmuştu, pişmişti...

Şafak vakti güneş henüz kızıl bir çizgiydi, biraz sonra ilk ışıkları perdeden içeri doğru süzüldü. Kemal hiç uyumamıştı zaten, yavaşça doğruldu vücudu hepten uyuşmuştu, kapıyı açıp musluğa yöneldi, suyu yüzüne defalarca çarptı, saçını ıslak elleriyle karıştırdı, odasına geçip üzerini değiştirdi. Sinekliği açıp balkona geçti, anneannesi tek başına oturuyordu. Kahvaltıyı çoktan hazırlamış tek lokma almadan Kemal'i beklemişti; çünkü soğuk tavırlarının aksine neşeli, enerjik davranmaya çalıştı, gülümsedi. Kırıcı davrandığının farkına varmıştı:

-Günaydın Fatma Sultan, günaydın...

-Günaydın yavrum, gel otur kahvaltımızı edelim. Kemal, sofraya oturdu:

-Dedem nerde, daha kalkmadı mı?

-Çoktan kalktı, sabah erkenden merkeze giden minibüse bindi. İşi var herhalde.

-Ne işi olabilir ki? Faturaları geçen günlerde beraber ödedik, alışverişimizi de yaptık.

-Bilmem ki oğlum, gelince sorarsın kendisine.

Kemal çaydanlığı aldı anneannesine de kendisine de doldurdu, sac üstünde daha yeni pişmiş ekmeği kokladı, tavşankanı çay, peynir, zeytin, domates her bir şey vardı. Haline şükretti, ardından bir güzel karnını doyurdu. Ayakkabılarını giydi, dışarı çıkıp bahçenin içindeki, tuğla duvardan asasını aldı:

-Ben çaya kadar gidiyorum. Demir kapıyı usulca kapattı, adım başı asasını yere sürterek yürüyordu. Etrafta çıkan her bir sese kulak kesilmişti, kuru dallar, otlar hışırdıyor çıtırdıyordu, inekler otlamanın dönüşünde sessizce ahıra doluyor, tek ses çanlarından geliyordu. Biraz yürüdüktan sonra çaya vardı. Koca kayanın yanında çok önceden yapılmış bir çardak vardı, kayanın gölgesi, çaydan gelen hafif esinti içini huzurla doldurdu. Ne keyif ama ne keyif, dedi.

Gözlerini kapatıp uzandı. İki saat kadar öylece yattı. Sonra tozlu, çakıllı yoldan olacak ki çıkan seslerle uyandı. Ayağa kalktı arkadan mavi bir kamyonet köye doğru seyrediyordu. Asasını kaya dibinden aldı, çaya şöyle bir baktı sonra da eve doğru yürüdü. Eve vardığında dedesi bahçeyi suluyordu:

-Ne o Kemal'im, başımıza gezginci mi olacaksın, ne o?

-Bir şey olayım da dede, isterse gezginci olsun.

Kemal içeri geldi. Anneanesi öğle yemeğini hazırlıyordu masaya oturdu, az sonra da dedesi geldi ellerini yıkadı, yemekleri bitirip biraz sohbet ettiler. Daha sonra Fatma Hanım sofrayı topladı, o ara Kemal'i esneme tuttu. Bugünlük erken yatayım dedi ve kalktı, odasına geçerken Rıza Bey:

-Oğlum, benim bugünkü işim yarım kaldı, yarın gidelim de halledelim olur mu?

-Tamam dede, halledelim. Kemal epey yorgundu. Hiç öyle nedir, ne değildir diye sormadı. Köy insanı hava karardı mı yatar, hava biraz aydınlandı mı kalkar. Rıza Amca erkenden kalktı. Üzerini değiştirdi, elini yüzünü yıkadı. İçeride duran sandalyenin üzerinden hırkasını alıp dışarı çıktı. Biraz etrafa bakındı, "Saat beş buçuk, minibüs yarım saate gelir." dedi. Bahçe duvarının üzerinde duran minderi aldı, girişteki taşın üzerine serip biraz oturdu. Sonra da kalkıp içeri girdi. Kemal'i uyandırdı. Kemal uyuşuk bir halde kalktı, yüzünü yıkadı. İnsan içine çıkacak ya dolaptan kahverengi pantolonunu, lacivert gömleğini seçip giyindi. Şöyle bir aynaya bakıp saçlarını düzeltti. İyi görüldüğünü düşündü.

-Dede, hadi çikalım artık... Rıza Bey gri kasketini taktı, kapıyı sessizce çekip çıktılar. Durağa yürüdüler, beş dakika sonra da minibüs geldi. Parayı ödeyip arka koltuklardan ikisine oturdular.

Kemal yol boyunca uyukladı, bugünden de farklı bir beklentisi yoktu zaten. Rıza Bey ise çok heyecanlıydı ama belli etmiyordu, soğuk bir yüz ifadesi takınmıştı, gözleri baygın bir halde yol boyunca, eski söküük koltuğun kılıfındaki desenlerde gezdi. Yol bir saat kadar sürmüştü, merkeze varınca indiler. Mıcır döşeli yolda biraz yürüdükten sonra Muhsin Bey'in bakkalına vardılar. İçeri girdiler, tokalaştılar. Birbirine hal hatır sordular, simitle beraber birer çay içtiler. Bir zaman sonra Rıza Bey daha fazla dayanamadı, ayağa kalkıp dışarı çıktı:

-Kemal, diye seslendi. Kemal de ne olduğundan habersiz peşinden gitti:

-Ne oldu dede? Rıza Bey dükkânın tapusunu çıkardı, sonra da Kemal'e uzattı.

-Burası artık senindir, senin ekmek teknendir, bizden bu kadar evlat, dedi gülümsedi. Kemal bir tapuya baktı bir dedesine baktı bir de dükkâna... Boğazı kurudu, yutkunamadı. Sevinçten gözleri doldu, tüyleri diken diken olmuştu. İşte o zaman... Yüreğinin en buruk yerinde serin bir yel esti, başını kaldırıp dolu gözlerle baktı dükkânına, geleceğine açılan kapının rengi kırık beyazdı.